

Prezident Klaus: Dá se v dnešní kakofonii hlasů říci ještě něco nového?

- editor007 | 17. února 2024

ČESKO: Říci něco nového dnes už skoro možné není. Navíc skoro nikdo neposlouchá. Když vezmu do ruky glosy svých kolegů z IVK za poslední týden nebo dva, prakticky vše podstatné, co jsme říci chtěli, je v nich řečeno.

Sebedestrukční tendence dnešního světa zásadně odmítáme, ale nejsme přívrženci konspirativních teorií. Tím pro některé nejsme dostatečně zajímaví. Měli bychom vydávat – stejně jako oni – silácké výroky, ostrá či hrubá slova, vždy ad hominem neboli osobním útokem na toho či onoho politika? To náš způsob myšlení a jednání není.

Vadí nám, že jsou touto cestou a těmito metodami opomíjeny jakékoli trendy či tendence ve společnosti, o které vždy – bez výjimky – jde. Nezabývat se těmito trendy či tendencemi je vlastně – možná nevědomky – pomáháním současným vládnoucím vrstvám. Tím se, jak výstižně píše Petr Hampl, „zafixovávají mocenské poměry“ a zabraňuje se tím jakémukoli možnému „vzestupu opozice“. Citujme sociologa Hampla z jeho nedávné knížky Strážlivění: „konspirátoři vytváří uzavřené kruhy stoupenců“ a ti „se cítí dobře, protože jsou obklopeni lidmi, kteří sdílí jejich vidění světa“. Když to řekneme některým radikálním kritikům dnešní Fialovy vlády a jeho vládnutí, nebudou to slyšet rádi. Nebudou to rádi slyšet „ani opoziční politici, kteří na tom mohou dobře balancovat a trvale udržovat pár mandátů (bez možnosti cokoli prosadit).“

Troufal bych si říci, že způsobem organizace stran ANO a SPD dochází k onomu „zafixování mocenských poměrů“ a k vítězství Fialy, Rakušana a Pekarové v podstatě navěky.

V našem institutu jsme vydali již dva sborníky s názvem Sebedestrukce Západu. Nejsme v tomto ostrém vidění našeho problému osamoceni. O ničení Západu píše leckdo, i Petr Hampl má kapitolku „Jak zastavit pád Západu“.

I když jeho – ode mne nesmírně nalevo stojící – analýzu dnešního světa nesdílím (a už vůbec nesdílím jeho přesvědčení o osudném omylu Hayeka, což Hampl formuluje jako parafrázi názvu Hayekovy poslední knihy „The Fatal Conceit“), souhlasím s jeho kritikou politického vedení dnešní České republiky, které zakládá svou politiku „na popírání reality“, i s jeho kritikou toho, že provádějí „systematickou likvidaci všeho vlastního“. Zmiňuje i naše „fungování jako lokajská entita“ (o lokajské mentalitě naší současnosti často ve svých textech píše velmi přesvědčivě náš kolega Jiří Weigl). Zejména souhlasím s jeho názorem, že „nikdo to nepraktikuje tak důsledně jako Česká republika, vyjma baltických států“.

Já bych považoval za nutné – z hlediska analýzy – rehabilitovat společenské vědy, které v současnosti totálně selhávají. Z minulostního kritika politické reality se stávají obhájci statu quo (před dezoláty, což je – v terminologii současných politických elit – každý, kdo nepřisáhá na svět dnešní liberální demokracie, evropeismu, multikulturalismu, genderismu a environmentalismu). Tuto kritiku našich společenských věd nedávno velmi pěkně formuloval Václav Bělohradský v Salonu Právo (v článku Bez humanitních věd si nebudeme rozumět ze 14. prosince 2023, ve kterém vlastně v něm navazoval na svůj předcházející článek z 1. září 2022 Svět včerejška: rekviem). I s ním si v těchto věcech dobře rozumím.

Jsem si jist, že bychom ve společenských vědách (těch minulých) mohli mnoho nového a

zapomenutého najít. Jen je třeba je číst a studovat.

P.S.: A to jsem chtěl psát o tom, že to v pondělí bude 70 let, kdy nástupce Stalina do vrcholné pozice sovětské hierarchie Nikita Chruščov velkoryse daroval Ukrajině Krym. Tak asi až příště.

AUTOR: Václav Klaus

[ZDROJ](#)